

Arrest

nr. 294 803 van 28 september 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 2 maart 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 februari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 9 maart 2023 met referentienummer 107873.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 25 oktober 2018 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Hij werd op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord op 8 december 2020.

1.2. Op 11 februari 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hiertegen werd een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. X van 30 november 2021 weigerde ook de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Verzoeker dient op 2 december 2022 een volgend verzoek om internationale bescherming in.

1.5. De commissaris-generaal verklaart dit (eerste) volgend verzoek op 21 februari 2023 niet-ontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Amman, Jordanië, omdat uw moeder complicaties had tijdens de zwangerschap en de medische begeleiding er beter was dan op de Westbank, waar u uw hele leven in Anata hebt gewoond. U bent van Palestijnse origine en bent moslim. U en uw familie zijn niet ingeschreven bij UNRWA, jullie zijn burgers. Uw vader had een zaak in bouwmaterialen in Anata, uw moeder was huisvrouw. U hebt twee broers en drie zussen. U hebt een zus N. die gehuwd is en in Anata woont, zij studeert momenteel nog boekhoudkunde aan de universiteit van Ramallah. Een broer, N., die op 23 april 2014 hier in België een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en in wiens hoofde door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 1 juli 2016 de vluchtelingenstatus werd toegekend. Uw zus N. verblijft momenteel met haar echtgenoot, die de Franse nationaliteit, heeft, in Tunesië. Uw broer A. woont met zijn vrouw in Jeruzalem en werkt daar in de bouw. Uw zus N. en uw ouders verblijven intussen eveneens in België (zie infra).

U bent tot uw 17e of 18de naar school gegaan doch hebt uw diploma niet behaald omdat u er meer behoefte aan had om gaan te werken. U werkte als elektricien in dienst van een man uit uw dorp, voor wie u ook al als student had gewerkt.

Tijdens een klus einde 2016 in een huis op zo'n kilometer van uw woonst leerde u een meisje, H. , kennen, en kwam u enige tijd later te weten dat ze dezelfde school als uw zus N. bezocht en gaf u via haar uw telefoonnummer aan H. door en begonnen jullie elkaar dagelijks te bellen. Haar vader werkte voor de Palestijnse Autoriteit ('Fatah'), hij is directeur van een of andere afdeling, dewelke dat weet u niet. Op 14 februari 2017, Valentijnsdag, bezorgde u haar via uw zus een bos bloemen. Een viertal dagen later spraken jullie af in een koffieshop in Ramallah. Jullie konden niet lang blijven omdat jullie er niet samen gezien mochten worden door bekenden/familie gezien jullie traditie zulks verbiedt. Mochten jullie betrappt worden zou H. geslagen worden, niet meer naar school mogen gaan en zou ook u in elkaar geslagen worden, een situatie waar jullie zich maar al te zeer bewust van waren. Jullie zagen elkaar geregeld, meestal in Ramallah op straat, in een koffieshop of in een restaurant. In mei 2017 gaf u H. te verstaan dat u van haar hield, een gevoel dat wederzijds was en in de zomer van dat jaar kwamen jullie tot de conclusie te willen huwen en begonnen jullie plannen te maken voor het feest, de kledij, ea. In maart 2018 nodigde u H. bij u thuis uit, de kust was veilig daar uw familie op bezoek was bij een tante in Ramallah. Jullie hadden seksuele betrekkingen waarbij u H. heeft ontmaagd. Jullie waren als verdoofd hierna en H. begon te wenen, ze was bang want mocht dit aan het licht komen zouden jullie beiden worden vermoord. Nadat H. naar huis was gegaan hoorde u de volgende vijf à zes dagen niets meer van haar waarna jullie het contact weer opnamen en midden juni 2018 gingen uw ouders en een oom om de hand van H. vragen. Ze werden vriendelijk onthaald, doch een viertal dagen later kwam het antwoord dat uw aanzoek geweigerd was omdat H. voorbestemd was om met een neef te huwen. U kon niet anders dan uw moeder vertellen dat u seksuele betrekkingen had gehad met H., ze geen maagd meer was en jullie dienden te huwen. Andermaal werd er vanwege uw familie een aanzoek gedaan, doch weer werd dit afgewezen. U probeerde H. te overhalen samen te vluchten en te huwen en wanneer de situatie gekalmeerd zou zijn, terug te keren. H. weigerde hierop in te gaan daar ze vreesde dat haar familie haar overal zou vinden en gaf u te verstaan dat ze het aan haar familie zou vertellen. U probeerde haar tegen te houden, doch kort daarna stuurde ze een bericht waarin ze aangaf dat ze haar familie ging inlichten. U kon niet anders dan uw vader op de hoogte brengen en jullie besloten het huis te verlaten.

Midden juli 2018 bent u dan samen met uw ouders en uw zus N. naar een klein dorp in de nabijheid van Ramallah, Ayn Sina, gevlucht, waar u via een kennis een huis had gehuurd. Een drietal dagen na jullie aankomst hier, informeerde een verwant jullie dat de familie van H. had geschoten en geprobeerd had jullie huis in brand te steken, doch dat bureu dit hadden kunnen verhinderen. U leefde er quasi ondergedoken en kwam eigenlijk enkel buiten om boodschappen te doen. Rond september 2018 hebt u dit dorp verlaten, uw familie bleef hier achter. U reisde met een Israëlische toestemming via de brug van Koning Hussein naar Jordanië, waar u ongeveer een kleine drie weken in Dahiyat al Rashid verbleef en probeerde via een reisbureau een visum voor Turkije te vergaren om dan vervolgens rond 20 september 2018 naar Istanbul te reizen, waar u zo'n tien dagen verbleef op zoek naar een smokkelaar die u in een vrachtwagen naar België bracht. U had met deze man, die u 6.000 euro betaalde, afgesproken dat u bij aankomst in België van de chauffeur uw Palestijnse paspoort zou terugkrijgen, doch eenmaal hier

aangekomen kreeg u te horen dat uw reisdocument in Turkije bij de smokkelaar lag. U probeerde hem op zijn gsm te contacteren, doch zonder resultaat. Hier vernam u dat uw ruime familie u verstoten had zodat ze geen verdere problemen zouden krijgen.

Op 25 oktober 2018 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in. Sinds uw aankomst in België hebt u niet meer geprobeerd H. te contacteren zodat niemand te weten komt waar u verblijft.

Een tweetal weken na uw vertrek uit Ayn Sina keerde uw familie naar huis terug. De stammen bemiddelden verder om het probleem op te lossen, doch weer probeerde H. 's familie uw huis aan te vallen, op dat moment was uw familie wel thuis, doch ze geraakten niet binnen. Midden november 2018 werd uw zus op straat aangevallen door H. 's broer en een aantal van diens vrienden, gelukkig kwamen mensen op straat tussen en kon uw zus terug naar huis gaan. Een buurman heeft vervolgens uw familie terug naar Ayn Sina gebracht. U probeerde H. te contacteren, doch tevergeefs.

U overtuigde uw familie u hier in België te vervoegen en op 28 november 2019 dienden uw ouders M. en H. C. (CG (...)) en uw zus N. (CG (...)) eveneens een verzoek om internationale bescherming in. Op 26 maart 2020 nam Dienst Vreemdelingenzaken in hun hoofde een beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (Nederland). Tijdens uw persoonlijk onderhoud stelde u dat ze intussen toch een onderhoud hadden gehad bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter staving van uw verzoek legt u volgende stukken neer: een kopie van uw identiteitskaart, een brief opgemaakt door de 'directeur van de gemeente' dd.17.10.2018 waarin wordt geattesteerd dat u buiten de stad verblijft vanwege een kwestie van bloedwraak, en een brief dd. 17.10.2018 opgemaakt door uw ruime familie waarin wordt geattesteerd dat u vogelvrij verklaard bent door hen en foto's die de schade aan uw huis moeten aantonen.

Op 16 februari 2021 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in uw hoofde een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U diende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) beroep in tegen deze beslissing, doch op 30 november 2021 bevestigde deze instantie de appreciatie van het CGVS.

U bleef in België en diende op 2 december 2022 een tweede verzoek in. U verwijst hierbij nog steeds naar de eerder door u aangehaalde problematiek omwille van uw verboden relatie. U stelt dat u via uw schoonbroer probeerde het conflict op te lossen en te bemiddelen, doch daar wil de familie H. niets van weten. Toen u hopeloos was bent u op zoek gegaan naar nieuwe documenten, zo geeft u aan. Ter staving van uw verzoek legt u twee documenten neer, waarin door de gemeente geattesteerd wordt dat uw leven in gevaar is, die u reeds in kader van uw eerste verzoek hebt neergelegd met dien verstande dat deze stukken nu gelegaliseerd zijn door de staat Israël, uw advocaat heeft voor de legalisatie gezorgd. De originele stukken hebt u niet meer. Verder een verklaring van uw schoonbroer opgemaakt bij de rechtbank van Ramallah, dd.06.02.2023, waarin hij stelt dat de familie H. geen verzoening aanvaardt en u bij terugkeer zal gedood worden. Zijn verklaring 'werd opgenomen en bestempeld door de rechtbank en de notaris', het zijn officiële juridische documenten, zo voegt u nog toe. Tot slot voegt u nog een kopie van de identiteitskaart van deze schoonbroer toe.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de Commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Zo blijkt uit het administratief dossier dat u zich in kader van uw actueel verzoek baseert op dezelfde problematiek als reeds door u aangehaald in kader van uw eerste verzoek, nl verwijst u andermaal naar de problemen omwille van uw verboden relatie (Verklaring Volgend Verzoek dd.07.02.2023).

Dient in dezer te worden opgemerkt dat het CGVS in kader van uw eerste verzoek geen geloof hechtte aan de door u beweerde problematiek en er bijgevolg evenmin geloof kon worden gehecht aan uw bewering dat de familie van uw vriendin tot twee keer toe uw huis had aangevallen, net zomin als uw verklaring dat uw zus door hen werd belaagd kon geloofd worden. Deze appreciatie werd bevestigd in het arrest van de RvV en is bekleed met het gezag van gewijsde.

Het hoeft dan ook geen verder betoog dat uw loutere herhaling van deze problematiek geen ander licht vermag te werpen op de appreciatie van het CGVS. De twee door u neergelegde attesten, die u reeds in kader van uw eerder verzoek neerlegde en die toen reeds besproken werden, doen hieraan geen afbreuk. Net zomin als uw bewering dat deze stukken intussen wel gelegaliseerd werden door de Israëlische overheid. Immers, legt u nog altijd maar kopieën neer van deze stukken want de originelen hebt u niet meer en daarenboven hebben dergelijke stukken slechts bewijswaarde ter ondersteuning van een coherent en geloofwaardig relaas wat in uw hoofde niet het geval is. Wat betreft de verklaringen van uw schoonbroer bij de rechtbank waarin deze uw problematiek bevestigt dient opgemerkt dat dit document duidelijk ter uwen behoeven werd opgesteld en dus geen objectieve waarde heeft. De kopie van de identiteitskaart van uw schoonbroer voegt op zich niets toe aan uw motieven.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een verzoeker om internationale bescherming door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever (zie de COI Focus Cisjordanie- Situation sécuritaire, 7 oktober 2021, beschikbaar op https://www.cgva.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoire_palestiniens_cisjordanie_situation_securitaire_20211007.pdf of <https://www.cgvs.be>) blijkt vooreerst dat er geen sprake van aanhoudend geweld tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, de Palestijnse Autoriteit en de Israëlische strijdkrachten.

In 2021 nam het geweld op de Westelijke Jordaanoever, net als in voorgaande perioden, de vorm aan van lokale laagdrempelige confrontaties tussen Palestijnen en de Israëlische veiligheidstroepen, dewelke meestal voorvielen in het kader van Israëlische raids, Palestijnse demonstraties of rally's na vernielingen die door Palestijnse inwoners als illegaal worden beschouwd. Ook zijn Israël's, hoofdzakelijk militairen en politieagenten, het doelwit geweest van aanvallen uitgevoerd door Palestijnse individuen, meestal "eenzame wolven" zonder enige politieke binding. In de gebieden op de Westelijke Jordaanoever die onder Israëlische veiligheidscontrole staan (zones B en C), zijn Palestijnen aangevallen door Israëlische burgers die in de nederzettingen wonen.

De spanningen over plannen voor gedwongen uitzettingen in de wijk Sheikh Jarrah in Jeruzalem en acties van de Israëlische politie op de Esplanade of the Mosques escaleerden in april en mei 2021 tot botsingen tussen Palestijnen, Israël's en Israëlische veiligheidstroepen. De spanningen namen toe met de arrestatie door de Israëlische politie van Palestijnen die bezig waren met de voorbereidingen van de Palestijnse verkiezingen, en vervolgens toen Mahmoud Abbas op 29 april 2021 besliste om de verkiezingen sine die uit te stellen. De golf van Palestijnse protesten verspreidde zich naar de Westelijke Jordaanoever en in verschillende Israëlische steden. Het geweld bereikte een hoogtepunt op 14 mei 2021, een "dag van woede" voor de Palestijnen, toen tien Palestijnen werden gedood door de Israëlische troepen op de Westelijke Jordaanoever.

Volgens Israëlische defensiefunctionarissen heeft de langdurige afwezigheid van Palestijnse veiligheidstroepen en de verzwakking van de invloed van de PA in de afgelopen twee jaar in sommige gevoelige gebieden van de Westelijke Jordaanoever, een veiligheidsvacuüm doen ontstaan in Burqin en Qabatya bij Jenin en in rurale gebieden nabij Hebron. Daar hebben zich, met steun van de lokale bevolking, gewapende groepen gevormd die banden hebben met Hamas en de PIJ (Palestijnse Islamitische Jihad). Eind september 2021 vonden er Israëlische invallen plaats om enkele van deze groepen te ontmantelen.

In de Westelijke Jordaanoever komen voorts regelmatig manifestaties voor waarbij het ongenoegen m.b.t. tot de kolonisatie, het bestaan van de Muur, het slopen van Palestijnse eigendommen en het uitzettingsbeleid gericht tegen Palestijnen woonachtig in Oost-Jeruzalem wordt geuit, of steun wordt betuigd aan de Palestijnse gedetineerden in Israël. Deze betogingen worden vaak met geweld de kop

ingedrukt. Demonstraties die leidden tot geweld kwamen voor in verschillende gouvernementen. Incidenten komen verder hoofdzakelijk voor wanneer de instructies bij checkpoints niet correct worden opgevolgd, of wanneer men te dicht bij de Muur komt en daardoor als bedreigend beschouwd wordt door de Israëliische troepen. Het aantal burgerslachtoffers hierbij blijft evenwel gering.

Zo uit de beschikbare informatie blijkt dat de bezetting in de Westelijke Jordaanoever het leven van vele Palestijnen domineert, dat er nog spanningen zijn in de Westelijke Jordaanoever, dat er incidenten plaatsvinden waarbij Palestijnse burgers het leven laten, dat er sprake is van het disproportioneel gebruik van geweld tegen nietgewapende burgers, en dat geweld en onzekerheid het dagelijkse leven kenmerken, benadrukt de Commissarisgeneraal dat de situatie in de Westelijke Jordaanoever niet kan bestempeld worden als een situatie waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 35). Het geweld dat de Westelijke Jordaanoever kenmerkt kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Zelfs indien zou worden aangenomen dat er actueel in de Westelijke Jordaanoever sprake is van een gewapende conflict, quod non,, dient hoe dan ook vastgesteld te worden dat het niveau van willekeurig geweld dat in de Westelijke Jordaanoever voorkomt dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door dit willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Westelijke Jordaanoever actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de Westbank. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugdrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoeker voert, gespreid over twee middelen, de schending aan van artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het gelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

Verzoeker meent in een eerste middel te voldoen aan de definitie van het begrip ‘vluchteling’ zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag en is het niet eens met verweerders appreciatie. In het verzoekschrift wordt aangegeven dat verzoeker vreest vervolgd te worden omwille van problemen met de familie van zijn voormalige vriendin H. en wordt aangestipt dat verzoeker de bescherming van het land van herkomst niet kan invoeren omdat deze hem niet kunnen beschermen.

In een tweede middel worden de nieuwe stukken benadrukt en verweerders beoordeling bekritiseerd. Verzoeker voegt daar nog aan toe dat er van de voorgelegde kopieën thans originele stukken werden ontvangen via post die tijdens de terechtzitting zullen worden neergelegd. Voorts wordt aangevoerd dat verweerder geen rekening heeft gehouden met het feit dat verzoekers ruime familie hem verstoten hebben om zelf geen problemen te krijgen. Volgens verzoeker is deze verstoting een positieve indicatie om de echtheid van zijn problemen aan te tonen. Daarnaast meent verzoeker dat door zijn toedoen zijn zus is aangevallen door de broer van H. en diens vrienden en wordt betoogd dat het feit dat ook zijn ouders in november 2019 naar België zijn gevlucht een indicatie is dat hun leven in gevaar is in het herkomstland. Verzoeker volhardt dat hij vreest slachtoffer te worden van bloedwraak en beklemt toont de neergelegde stukken waaronder de bevestiging van de directeur van de gemeente, een brief van de familie, een foto van zijn beschadigd huis en de gelegaliseerde attesten.

Vervolgens gaat verzoeker in op verweerders oordeel aangaande de veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever en verwijt het CGVS achterhaalde en verouderde informatie te hebben geraadpleegd waarbij verzoeker zelf wijst op informatie uit 2023.

Tot slot wordt erop gewezen dat verweerder heeft nagelaten om te motiveren waarom hij geen subsidiaire beschermingsstatus heeft toegekend.

Hierbij wenst verzoeker te verwijzen naar § 39 van het Elgafaji-arrest over de ‘sliding scale’:

“Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”.

Verzoeker concludeert dat hij deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk heeft gemaakt en geeft aan dat hij sinds 2018 in België woont alwaar nu ook zijn ouders naar toe zijn gevlucht.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker heeft, volgend op een beschikking van de Raad van 23 mei 2023 op grond van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet, op 31 mei 2023 de Raad een aanvullende nota bijgebracht overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aangaande de algemene veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever.

2.2.2. Op 4 september 2023 dient verweerder overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet eveneens een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar volgend rapport:

- COI Focus “Palestijns gebied – Westelijke Jordaanoever Veiligheidssituatie” van 26 april 2023 met verwijzing naar de weblink.

2.2.3. Verzoeker brengt op 11 september 2023 ter terechtzitting een originele versie bij van een verklaring van zijn schoonbroer van februari 2023 opgemaakt en bestempeld door een notaris alsook een kopie van de identiteitskaart van voormelde schoonbroer en nogmaals kopieën van twee reeds eerder aangebrachte attesten van de gemeente. Tevens voegt verzoeker de originele enveloppe en omslag bij waarin deze documenten werden verstuurd vanuit Ramallah.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Voorafgaand

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.2. Waar de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.3. De bestreden beslissing steunt op artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt als volgt:

“§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er bijgevolg nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoekster om

internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

2.3.4. Onderzoek van de nieuwe elementen

2.3.4.1. Verzoeker volhardt in zijn huidig volgend verzoek in zijn eerdere vluchtmotieven dat hij niet naar de Westelijke Jordaanoever kan terugkeren wegens een eerdere verboden relatie. Verzoeker benadrukt de nieuwe documenten en wijst er tevens op dat er via zijn schoonbroer werd getracht het conflict op te lossen en te bemiddelen maar dat de familie van H., zijn voormalige vriendin, bij hun standpunt blijft en hij dus, te meer na deze laatste mislukte poging tot verzoening, bloedwraak vreest. Hij stelt nog ondertussen reeds vijf jaar in België te zijn en hier een leven te hebben opgebouwd.

Verzoeker heeft ter staving van zijn volgend verzoek volgende documenten neergelegd: twee gelegaliseerde brieven van de gemeente van 17 oktober 2018, een verklaring van zijn schoonbroer van februari 2023 opgemaakt en bestempeld door een notaris en een kopie van de identiteitskaart van voormelde schoonbroer.

De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

2.3.4.2. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat het (eerste) volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet-ontvankelijk moet worden verklaard omdat verzoeker geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt en dat het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen beschikt.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende argumenten bijbrengt die het geheel van motieven - die pertinent en draagkrachtig zijn, die steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat hij geen nieuwe elementen of feiten heeft

aangebracht - kunnen weerleggen of ontkrachten. Het komt verzoeker toe om voormelde motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij zoals hierna zal blijken echter in gebreke blijft.

2.3.4.3. Met betrekking tot de verklaringen van verzoeker aangaande zijn vervolgingsvrees wegens een verboden relatie merkt de Raad op dat verzoeker dit element reeds heeft aangebracht in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming hetgeen reeds eerder door de commissaris-generaal en de Raad werd beoordeeld.

Zo wordt in de bestreden beslissing op goede gronden het volgende opgemerkt:

“Zo blijkt uit het administratief dossier dat u zich in kader van uw actueel verzoek baseert op dezelfde problematiek als reeds door u aangehaald in kader van uw eerste verzoek, nl verwijst u andermaal naar de problemen omwille van uw verboden relatie (Verklaring Volgend Verzoek dd.07.02.2023).

Dient in dezer te worden opgemerkt dat het CGVS in kader van uw eerste verzoek geen geloof hechtte aan de door u beweerde problematiek en er bijgevolg evenmin geloof kon worden gehecht aan uw bewering dat de familie van uw vriendin tot twee keer toe uw huis had aangevallen, net zomin als uw verklaring dat uw zus door hen werd belaagd kon geloofd worden. Deze appreciatie werd bevestigd in het arrest van de RvV en is bekleed met het gezag van gewijsde.

Het hoeft dan ook geen verder betoog dat uw loutere herhaling van deze problematiek geen ander licht vermag te werpen op de appreciatie van het CGVS.”

Met betrekking tot deze reeds aangehaalde vervolgingsvrees waarin verzoeker volhardt, kan het volstaan te verwijzen naar de eerdere beslissing van het CGVS en het arrest nr. 264 709 van de Raad van 30 november 2021.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van het huidig volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissing met betrekking tot het vorig verzoek om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad bemerkt dat eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in een beslissing met betrekking tot een eerder verzoek werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt. In deze zin kan verzoeker dan ook geenszins gevolgd worden in zoverre hij betoogt dat het verwijzen naar een eerder arrest van de Raad dat op hem betrekking heeft geen correct of dienstig argument zou zijn.

Hoewel dit echter niet wegneemt dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd, moet in casu het volgende aangestipt worden. Verzoeker blijft in het kader van zijn huidig volgend verzoek vasthouden aan de vrees voor bloedwraak wegens zijn verboden relatie zoals uiteengezet in zijn eerste verzoek om internationale bescherming en reikt thans slechts verder elementen aan die een voortzetting vormen van een relaas dat ongeloofwaardig werd bevonden en waaruit geen nood aan internationale bescherming is gebleken. Dat verzoeker voornamelijk verder borduurt op ditzelfde relaas, voegt niets nieuws of wezenlijks toe aan zijn dossier. De Raad stelt vast dat het gegeven dat verzoeker louter volhardt in de reeds opgeworpen vrees en thans blijft benadrukken dat hij werd verstoten, dat zijn zus werd aangevallen, dat zijn huis werd beschadigd - elementen waarmee reeds rekening werd gehouden - geen ander licht werpt op de gedane vaststellingen. Evenmin kan verzoeker voorgaande motieven en de reeds gedane vaststellingen ombuigen door thans op te werpen dat hij reeds jarenlang in België blijft en hier een leven heeft opgebouwd alwaar nu ook zijn ouders verblijven sinds ze in november 2019 uit hun herkomstland zijn gevlucht. Verzoeker kan hiermee geenszins afbreuk doen aan zijn ongeloofwaardig bevonden relaas.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, wordt in de bestreden beslissing ook uitdrukkelijk rekening gehouden met de neergelegde stukken. Hieromtrent wordt met reden het volgende opgemerkt:

“De twee door u neergelegde attesten, die u reeds in kader van uw eerder verzoek neerlegde en die toen reeds besproken werden, doen hieraan geen afbreuk. Net zomin als uw bewering dat deze stukken intussen wel gelegaliseerd werden door de Israëlische overheid. Immers, legt u nog altijd maar kopieën neer van deze stukken want de originelen hebt u niet meer en daarenboven hebben dergelijke stukken slechts bewijswaarde ter ondersteuning van een coherent en geloofwaardig relaas wat in uw hoofd niet

het geval is. Wat betreft de verklaringen van uw schoonbroer bij de rechtbank waarin deze uw problematiek bevestigt dient opgemerkt dat dit document duidelijk ter uwen behoeven werd opgesteld en dus geen objectieve waarde heeft. De kopie van de identiteitskaart van uw schoonbroer voegt op zich niets toe aan uw motieven.”

Verzoeker meent dat zijn eerdere beschermingsverzoek werd afgewezen omdat hij toen niet in het bezit was van de nodige stukken. Hij stelt dat hij thans in het bezit is van de originele stukken die zullen neergelegd worden.

De Raad moet evenwel vaststellen dat verzoeker met zijn volledige verkeerde lezing van het arrest nr. nr. 264 709 van 30 november 2021 er niet in slaagt verweerders oordeel om te buigen dat hij geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming. Er dient in dit verband benadrukt te worden dat het geheel aan documenten en verklaringen van verzoeker in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, verzoekers vluchtrelaas en zijn vrees voor vervolging reeds definitief ongeloofwaardig werden bevonden. Door de stukken te benadrukken die in het kader van zijn eerste verzoek werden voorgelegd kan verzoeker deze appreciatie niet ombuigen. Het gegeven dat verzoeker thans gelegaliseerde versies bijbrengt van de eerder neergelegde attesten van de gemeente en ter terechtzitting onder meer een originele versie bijbrengt van de verklaring van zijn schoonbroer van februari 2023 opgemaakt en bestempeld door een notaris en die hem vanuit Ramallah werd toegezonden waarbij verzoeker de Raad ter terechtzitting de ongeopende enveloppe heeft getoond, kan geen ander licht werpen op de beoordeling dat deze documenten op zijn verzoek werden verleend en dat de brieven van de gemeente, waarvan ook thans geen originele versies van worden bijgebracht, slechts foto's lijken te zijn die beiden getypt zijn op een gewoon wit blad papier zonder hoofding zodat het door eender wie zou kunnen opgesteld en gestempeld zijn en dat bovendien een stempel gemakkelijk nagemaakt kan worden (zie arrest nr. 264 709 van de Raad van 30 november 2021).

Verzoekers betoog dat de Israëlische overheid niet zomaar attesten legaliseert zodat dit een bewijs is dat zijn leven in gevaar is in het herkomstland, kan niet overtuigen nu een legalisatie een administratieve formaliteit betreft die geenszins de authenticiteit van de inhoud van de documenten kan garanderen. Legalisatie gaat immers over de vorm van het document, maar bevestigt niet dat de inhoud ervan correct is.

Verzoeker laat verder na enige dienstige argumenten bij te brengen ter weerlegging van de concrete beoordeling van de overige neergelegde documenten zodat hij er geen afbreuk aan kan doen.

Gelet op het voorgaande kunnen de voormelde aangehaalde elementen niet gekwalificeerd worden als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2.3.4.4. Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt nog aangestipt dat de subsidiaire beschermingsstatus niettemin kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het vluchtrelaas waaruit geen nood aan internationale bescherming is gebleken.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*. Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever wordt in verweerders aanvullende nota het volgende gesteld:

“Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever blijkt dat de veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever tijdens de verslagperiode gekenmerkt wordt door toenemend geweld en een stijgend aantal dodelijke slachtoffers aan Palestijnse zijde, in het bijzonder sinds het aantreden van een nieuwe regering onder leiding van Benjamin Netanyahu in december 2022. Een meerderheid van deze Palestijnse slachtoffers komt om bij operaties van de Israëlische autoriteiten op de Westelijke Jordaanoever en de confrontaties met Palestijnse militanten en/of burgers die daarbij

ontstaan. Veiligheidsoperaties door het Israëlische leger, veiligheids- en/of inlichtingendiensten resulteren regelmatig in het gebruik van dodelijk geweld door Israëlische Soldaten en/of agenten. De inzet van zwaar wapentuig door de Israël's in dicht bevolkte gebieden stelt niet betrokken Palestijnse burgers bloot aan dodelijk geweld. Naast gewapende militanten en weerspannige burgers komen bij dergelijke operaties dan ook soms ook toevallige passanten om het leven.

Dergelijke incidenten met dodelijke afloop doen zich in de verslagperiode vooral in Nablus en Jenin voor. In het bijzonder de veiligheidsoperaties tegen de nieuw opgericht Palestijnse verzetsorganisatie Lions' Den in Nablus en de veiligheidsoperaties in het vluchtelingenkamp van Jenin kosten tal van Palestijnse burgers het leven.

Bijna de helft van in de verslagperiode geregistreerde de dodelijke slachtoffers komt om bij confrontaties met de Israëlische veiligheidsdiensten of bij aanvallen of pogingen daartoe op deze veiligheidsdiensten. Ook reageren de Israëlische veiligheidsdiensten herhaaldelijk met dodelijk geweld op Palestijnen die Israëlische Soldaten of kolonisten met molotovcocktails of stenen bekogelen. Het gebruik van geweld door Israëlische kolonisten tegen de Palestijnse bevolking op de Westelijke Jordaanoever neemt in de verslagperiode eveneens toe, meermaals kennen dergelijke veiligheidsincidenten een dodelijke afloop. Het aantal Israëlische slachtoffers bij geweldpleging steeg eveneens in vergelijking met de voorgaande jaren. Vaak viseren de daders bij deze gewelddaden Israëlische Soldaten. Ook kolonisten vormen een doelwit.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de bezetting in de Westelijke Jordaanoever het leven van vele Palestijnen domineert, dat er spanningen zijn in de Westelijke Jordaanoever, dat er incidenten plaatsvinden waarbij Palestijnse burgers het leven laten, dat er sprake is van het disproportioneel gebruik van geweld tegen niet-gewapende burgers, en dat geweld en onzekerheid het dagelijkse leven kenmerken. De Commissaris-generaal wijst erop dat er evenwel geen sprake is van aanhoudend geweld tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, de Palestijnse Autoriteit en de Israëlische strijdkrachten. Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode sprake is van een sterke toename van het aantal burgerslachtoffers dat bij voornoemde Incidenten te betreuren valt, is het gros van het geweld in de Westelijke Jordaanoever eerder doelgericht van aard is en houdt het verband met de nederzettingenpolitiek van Israël. Verder blijkt dat het niveau van het willekeurig geweld dermate laag is dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om louter door hun aanwezigheid aldaar het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare Informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Westelijke Jordaanoever actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Door verweerder te verwijten achterhaalde informatie te hebben gebruikt kan verzoeker, gelet op de geactualiseerde landeninformatie bij verweerders aanvullende nota van 4 september 2023, geen afbreuk doen aan voorgaande analyse.

De informatie die verzoeker in zijn verzoekschrift en aanvullende nota aanhaalt, is niet van aard om op verweerders analyse een ander licht te werpen of aan te tonen dat de door verweerder gehanteerde informatie onjuist of nog steeds achterhaald is. Integendeel, de informatie die verzoeker aanhaalt en bijbrengt in zijn aanvullende nota ligt in dezelfde lijn als de door verweerder actueel gehanteerde informatie.

Dat er zich naar aanleiding van concrete gebeurtenissen opflakkingen van het geweld kunnen voordoen in de Westelijke Jordaanoever en dat daarbij ook burgerslachtoffers kunnen vallen waarbij een toename is van het aantal burgerslachtoffers, wordt in voormelde analyse terdege in rekening genomen. De Raad stipt evenwel aan dat dergelijke incidenten met dodelijke afloop zich in de verslagperiode vooral in Nablus en Jenin voordoen, terwijl verzoeker afkomstig is uit Anata.

Voorts blijkt uit de bijgebrachte informatie dat het gros van het geweld in de Westelijke Jordaanoever eerder doelgericht van aard is en verband houdt met de nederzettingenpolitiek van Israël. Verzoeker brengt geen andersluidende informatie bij die afbreuk kan doen aan de conclusie dat het niveau van het willekeurig geweld dermate laag blijft dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om louter door hun aanwezigheid aldaar het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Door louter uit het Elgafaji-arrest van het Hof van Justitie te citeren en te wijzen op zijn “persoonlijke omstandigheden” en hierbij aan te geven dat hij sinds 2018 in België woont alwaar ook thans zijn ouders verblijven, laat verzoeker, wiens zus en schoonbroer in Anata verblijven waarmee hij in contact staat (Verklaring Volgend verzoek van 7 februari 2023, vraag 19, 22), verder na elementen bij te brengen waaruit zou kunnen blijken dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van persoonlijke omstandigheden die het risico verhogen dat hij ingeval van terugkeer naar de Westelijke Jordaanoever het slachtoffer zou worden van het willekeurig geweld aldaar.

Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar de Westelijke Jordaanoever een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er in dit geval geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

2.3.6. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn volgend verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.3.7. Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet alsook artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, dringt zich niet meer op nu het volgend verzoek terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard. De aangevoerde schendingen zijn om deze reden dan ook niet dienstig.

2.3.8. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM benadrukt de Raad dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de aanwezigheid van nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, die de kans aanzienlijk vergroten dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt. De Raad doet in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een terugkeerbeslissing of verwijdering. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.

2.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidige (volgend) verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De beslissing om een verzoeker, die een volgend verzoek indient, al dan niet persoonlijk te horen, behoort overeenkomstig artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maakt dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. De commissaris-generaal heeft het (volgend) verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.11. Wat betreft de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel, kan worden opgemerkt dat ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming.

Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Verzoeker duidt op generlei wijze hoe het gelijkheidsbeginsel in casu en door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden.

De schending van het gelijkheidsbeginsel wordt gelet op het voorgaande niet dienstig aangevoerd.

2.3.12. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing. De aangevoerde middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend drieëntwintig door:

H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU